

Hvorfor en MX5 - og glad derfor

Oprettet: tirsdag, 13. august 2013 21:11

Skrevet af Thomas Wringe-Larsen

Tjaah - for at begynde med begyndelsen skal vi langt tilbage i forrige århundrede: I de glade 70'ere var jeg fanatisk motorcyklist. Så i 80'erne blev jeg natur-campist med hang til Sverige, og fik på et tidspunkt øjnene op for, at 4-hjulstræk er en fordel, når man bevæger sig bort fra asfalten og ud på usikkert underlag. Jeg anskaffede en Volvo Valp og meldte mig ind i en terrænbilklub - med hvad deraf følger af offroad-træf i de svenske skove. Her fik jeg snart smag for "ur-terrænbilen", den originale - men ret modificerede Willys Jeep (med V6 eller V8 og 35" dæk). Jeg brugte så de næste 15 år på at bygge og køre i 2 af slagsen og deltog i diverse arrangementer. Det var super fedt at køre uden tag - både on og off the road. Som cabriolet og offroad entusiast fortsatte jeg med en Suzuki Vitara, som også blev hævet 5" og fik større hjul, og ind imellem skelede jeg lidt til de gamle engelske sportsvogne fra MG m.fl. En af mine nuværende kolleger har en MG Miget og for et par år siden købte vi en campingvogn fra nogen, som også havde sådan en - det var jo en ganske lækker lille sag - Måske skulle man anskaffe sådan en en dag (men mon konen virkelig ville være med til det??).

Så i det nyligt forgangne forår var vi en tur i Schweiz for at besøge min datter og kæreste. Der så man ikke så lidt flere sportsvogne end her hjemme, og en nabos søn havde en rød MX5. Vi snakkede lidt for sjov om at det kunne da være fedt at have sådan en, hvis man skulle køre i bil derned en dag. Sådan en lang tur ned igennem Tyskland ville være en plage i Vitaraen med 110 km/t (Vi har et sommerhus 500 km oppe i Sverige, så vi ved, hvordan det er). Da vi kom hjem, begyndte jeg at kigge lidt efter MG i Den Blå Avis på nettet, og fandt ud af at dem i god stand koster fra 60-70.000 og opefter. Jeg fik lidt betænkeligheder over tanken om sådan en gammel, ukomfortabel og måske lidt upålidelig bil på langtur i udlandet - og kom så i tanke om MX5'eren - kiggede efter den i Den Blå, og der var jo flere smukke eksemplarer til salg i samme prislæg som de engelske. Googlede oplysninger om modellen - bl.a. her på klubsiden - blev mere interesseret - og min Eva var utroligt nok heller ikke helt uinteressert men tværtimod tiltagende positiv - især efter vi besluttede at sælge motorcyklen, som vi alligevel næsten aldrig kørte på.

Vi var ved at blive seriøse og kiggede i første omgang efter en NA, og var enige om hvilke farver der ikke var acceptable: Rød er alt for typisk sportsvogn, gul er ikke for kønt, sort og især sølvgrå er alt for kedeligt, så hvad er tilbage: grøn og blå. Der var flere grønne NA'er i Den Blå, så vi udvalgte os en og aftalte en prøvetur i Hillerød. Jeg har aldrig kørt sportsvogn før, så det var lidt af en oplevelse at prøve det for første gang - WOW - Jeg fik blod på tanden, og Eva var heller ikke uimponeret.

Hjemme igen fortsatte jeg med at dygtiggøre mig i MX5'erens teknik og herligheder. Jeg kom snart fem til, at det nok skulle være en nyere model og med den største motor. Vi kunne begge to godt lide NB'ens design, så vi fandt et par potentielle interesseobjekter i Den Blå: En grøn Miracle og en blå Jubi med næsten lige mange km på tælleren. Jeg snakkede med Andreas og fik at vide, hvad der er særligt ved de to modeller, og blev overbevist om at en af dem skulle det måske være. Jeg aftalte prøve af dem begge den samme dag - og iih hvor var vi spændte, da vi drog til KBH den dag.

Den grønne var ikke vasket for nylig og havde stået parkeret på gaden med kaleche i de sidste 6 år. Den kørte godt, men jeg var ikke begejstret for udseendet eller prisen, som jeg fandt for høj. Videre til Dragør, hvor den blå stod i en carport med ny kaleche - og skinnede os i møde. Den startede punktligt og spandt som en kat, selvom den var kold. Vi var solgt - og bilen var næsten købt til en pris der lå 20.000 under den grønne. Eva opdagede en lille bule i hvenstre dør, og vi slog 5000 af, men at nogen har forsøgt at brække højre dør op med deraf følgende skader opdagede vi desværre først efter vi fik kareten hjem i haven. Det må vi leve med.

Det var midt i maj, og på de tre måneder, der er gået siden, har vi nydt hver af de flere tusind km og omveje, det er blevet til, og vi har kun kørt i Vitaraen, når der var brug for mere plads eller en trækkrog. Det er bare så superfedt at sidde så lavt at man næsten får asfalt-eksem på røvballerne, opleve den perfekte balance i svingene og accelerationen er heller ikke dårlig - men måske en kompressor ?? Man er vel extremist.

Venlig hilsen Thomas Wrige-Larsen